

6. Rozhodnutí

“To snad nemyslíš vážně! Zbláznila ses?? Co s ní teď jako budeš dělat?!” ozýval se z Lařina headsetu zděšený hlas.

“Klid, Zipe, děláš, jak kdyby to byla krvelačná nestvůra, ale je to jen dítě!” odpověděla mu klidným hlasem a poposedla si na parkové lavičce, na které s děvčátkem seděla.

“No to je ještě horší!” nedal se odbýt, “Budeš se o ni starat? Víš vůbec jak? Nikdy jsi neměla ani psa, natož dítě!”

“Nechystám se ji adoptovat!” zvýšila Lara trochu hlas, aby naznačila, že už se o tom nehodlá dál bavit, “Spíš mi řekni, kam přesně do Austrálie se má ta dýka dostat, protože se mi ji nějak nepovedlo získat...”

“Samý dobrý zprávy,” pronesl Zip už klidnějším hlasem, ale o to sarkastičtějším.

“Na tyhle tvoje řeči mám teď náladu!”

“Klídek, vim, jak ti jí zlepšit. Dýka do Austrálie nepůjde; alespoň zatím.”

Lara hned zpozorněla: “To jako fakt? Jakto?”

“Docela jednoduše,” pronesl Zip záhadně, “kupec si to totiž rozmyslel.”

“To jako jen tak? Tomu nevěřím.”

“Neboj, měl důvod. Zjistil totiž, že dýka není jedna, jsou dvě. A zaplatí jen za celý pár,” Lara se nadechla, že chce něco říct, ale Zip pokračoval, “což ovšem pro Bannersona znamená, že musí tu druhou najít. Takže se právě chystá na Yucatán.”

“A to mi říkáš jen tak??” neskrývala své překvapení Lara.

“Měl jsem ti k tomu zahrát fanfáru? Jenom ti ještě povím, že tu jednu dýku, co má, bere s sebou, možná si myslí, že by mu mohla pomoci při hledání druhé.”

“Tak ony jsou dvě...” opakovala Lara, spíš jen pro sebe, “to by mě nenapadlo,” potom se zadívala na svou společnici, která stále nepřítomně zírala před sebe, a pronesla rozhodným hlasem: “Zipe, letíme na Yucatán, hned teď.”

“Jak to myslíš, “letíme”?” zeptal se nechápavě, ale vzápětí mu to došlo. “To snad nemyslíš vážně, ty ji bereš s sebou??”

“Nemám na výběr, nehne se ode mě na krok. A o sebe se dokážu postarat, takže jeden člověk navíc snad nemůže být problém...”

“Moc to zlehčuješ! Bannerson se tě bude chtít zbavit a když tě uvidí, nebude se ohlížet na to, jestli je tam ještě někdo. Mohla by taky skončit jako její rodiče!”

Lara na chvíli znejistěla; na tom přece něco bylo... Potom ale odpověděla:

“Ta starostlivost ti nesluší. Neboj se, dám na ni pozor.”

“Ale Laro-”

Už ho neposlouchala. Odcházela z parku ruku v ruce s dívenkou a mluvila k ní:

“Už jsi někdy letěla letadlem? Určitě se ti to bude líbit. Uděláme si takový malý výlet. Do Mexika...”